

Copil fiind

Livius

Mergând pe cărare, cu tălpile goale
Călcând iarba verde, fluierând cu zor,
Mă orbește-o rază, ochii-mi luminează
Îndat' o oprește un nor trecător.

Ochi-mi lăcrimând, lumina-nțepând
Un suspin sporadic iese pe furiș
Mă așez pe spate, cu capul pe-o carte
Lângă-un verde codru, lângă-un luminiș.

De-ndată răsare, de-ndată apare
Falnic se ridică-n susul codrilor,
Trecând fără veste, pe-ntinderi celeste,
Trece și suspină norul trecător.

O-adiere rece, lângă mine trece
Și-un fior și-un tremur iute mă cuprind
Mă ridic îndată, cartea de îmi cată
Mâinile de-mi umblă, pletele de-mi prind.

Îndată răsare, îndată apare
Norul singuratic, veșnic suspinând
Singur făr de veste, pe-ntinderi celeste
Trece și tot trece, soarele blocând.

De-i vreme frumoasă, de-i vreme cu soare
Întreaga natură lucrează de cu zor
De ce-aduci tu ploaie, urme de șiroaie
Câmpul de îl strici tu nour trecător?

De-i vreme frumoasă, de-i vreme cu soare,
Întreaga natură lucrează de cu zor
Dar de n-ar fi ploaie, câmpuri cu șiroaie
N-ar mai fi pădure, n-ar mai fi izvor.

Mereu suspinând, în aripi de vânt
Tată mi-e pământul, mamă mi-e lumina
Viața dau la toate, la câmpuri dau roade
Fiu îmi este codrul, fiică-mi este apa.

Norul suspinând, pe cer lunecând
Pleacă singuratic, către a lui țară
Zboară peste codrul dulce fremătând

POEZII ONLINE

Ridicând mireasmă de dulce primăvară.